

Het Eiland

door Sandra J. Paul

gratis eerste hoofdstuk.

Hoofdstuk 1

'Shit,' mompelt Stef. Ik droom. Ik moét gewoon dromen. Dit is een absurde nachtmerrie. Dit kán gewoon niet waar zijn.'

Het ene moment ligt hij op de grond, in een diepe slaap, of is hij bewusteloos? Even later staat hij overeind op blote, bebloede voeten, gekleed in een gescheurd T-shirt en kapotte jeans, op een steile rots met scherpe pinnen. Hij kijkt verward om zich heen.

Hij herkent hier niets. Waar is hij? Hoe komt hij hier terecht?

Het laatste wat hij zich kan herinneren is zijn eigen bed op de avond van zijn verjaardag. Veel later dan gewoonlijk was hij in bed gekropen, blij met zijn feest en de vele geschenken. Hij had nog snel een sms'je met zijn nieuwe smartphone naar een vriend gestuurd, een foto van zijn geschenken en wat selfies met vrienden op Facebook en Instagram gegooid en was dan in slaap gevallen terwijl zijn iPod muziek in zijn oren speelde, zoals elke avond.

Het was zijn eerste nacht als zestienjarige, een belangrijke dag in het leven van een tiener. *Sweet Sixteen*. Plots voelde hij zich veel groter en verstandiger. Binnen twee jaar mocht hij leren autorijden. Vanaf nu mocht hij beginnen uitgaan – mits zijn vader hem wegbracht en zou komen halen. Hij was nu een tiener met een smartphone. Hij was zo trots op zijn nieuwe speeltje.

Maar dat was op zijn verjaardag. Gisteren? Of nog vroeger? Hij kan het zich niet herinneren. Hij weet niet wat er met hem gebeurd is. En nu staat hij hier, moederziel alleen, op een scherpe rots met een wind die aan zijn T-shirt sleurt en ijszig koud aanvoelt.

Hij weet ook niet hoe hij hier terecht is gekomen. Hij weet niet eens waar hij is! Werd hij ontvoerd? Meegenomen door ufo's? *Alien abduction?* Of heeft hij simpelweg een zeer levendige, vervelende nachtmerrie waar maar geen einde aan komt?

Als het een droom is – het best mogelijke scenario – dan voelt het wel zeer echt aan. Want waarom doen zijn voeten zo vreselijk veel pijn terwijl ze op deze staalharde rots staan? Waarom voelt zijn lichaam zo verkleumd aan alsof hij hier al uren in deze ijzige kou ligt?

Waarom zien zijn vingers er zo blauw uit? Hij voelt zich ellendig, zijn hoofd tolt, hij is duizelig. *Denk, Stef. Denk!*

Hij pijnigt zich het hoofd, maar het enige dat steeds terugkomt is telkens weer zijn verjaardag. De telefoon. De selfies. Muziek. En dan hier.

Volgende week gaat hij naar een nieuwe school. Een nieuwe school, nieuwe vrienden, nieuwe onderwijzers – alles nieuw. Hij gaat op internaat. Dat heeft hij zijn ouders zelf gevraagd, want hij wil het absoluut maken als muzikant. Hij had zich ingeschreven

bij een conservatorium en moest daarvoor elke dag lang onderweg zijn. Zijn ouders gingen meteen akkoord, ook al twijfelde zijn vader of hij het nodige doorzettingsvermogen zou hebben.

Hij kán hier gewoonweg niet zijn, hij moet aan zijn nieuwe carrière beginnen. Het is belachelijk om tegengehouden te worden door iets absurds als een uit de kluiten gewassen droom.

De laatste vakantieweek stond vol gepland met leuke dingen die hij van plan was met zijn ‘oude’ vrienden. Zij hadden beloofd hem bezig te houden. Ze waren dit jaar niet op reis gegaan. Hij was thuis gebleven, bij zijn ouders die ook vakantie hadden genomen om de laatste drie zomerweken samen door te brengen. Hij, de eeuwige reiziger, had dankbaar gereageerd toen zijn moeder hem zei dat ze samen wat zouden ‘rondhangen’.

Hij pijnigt zijn hoofd op zoek naar antwoorden. Hij is er rotsvast van overtuigd dat er geen onverwachte vakantieplannen waren geweest. Zijn ouders hadden er met geen woord over gerept. Ze bleven gewoon thuis, dat hadden ze vanaf het begin gezegd.

Maar waar zijn zijn ouders? En hoe kan hij dan plots hier terechtgekomen zijn? Lijdt hij plots aan gedeeltelijk geheugenverlies? Misschien door een ongeval? Is het nog wel augustus? Wie weet is hij enkele maanden kwijtgeraakt, of een jaar. Misschien is hij ondertussen wel achttien zonder het zelf te weten.

Hij recht zijn schouders. Als er iets gebeurd is, dan zal hij het wel ontdekken.

Stilaan neemt de duizeling af. Hij begint zichzelf te onderzoeken. Zijn voeten zijn geschaafd, alsof hij een eind gelopen heeft. Zijn vingers zijn blauw, omdat hij al zo lang buiten is. Zijn kleding is gescheurd en bebloed. Er kleeft bloed aan zijn voorhoofd en zijn handen. Hij voelt een scherpe pijn aan zijn slaap. Hij heeft er een wond. Is hij verkeerd gevallen? Is het daarom dat hij aan geheugenverlies lijdt?

Hij draait zich rond om zijn omgeving te verkennen. Hij staat in het midden van een vreemd vormige, grillige rots met een scherpe schuine punt die naar de lucht wijst. Kleine, scherpe stukken steen steken als messen uit de grond. Ze prikken pijnlijk aan zijn voetzolen. Het lijkt wel alsof hij op een spijkerbed loopt.

De rots is het enige wat hij kan zien. De rest van de wereld is omringd door dichte nevel. Hij ziet geen drie meter ver. Het lijkt wel alsof hij alleen op de wereld is. Er is geen enkel geluid te horen, geen zuchtje wind. De mist is als een dik deken. Toch is hij niet bang.

Roepen en schreeuwen is nutteloos. Hij moet zelf hulp gaan zoeken. Hij kan hier toch moeilijk blijven staan en wachten tot de mist optrekt? Dat heeft weinig zin.

Hij neemt drie stappen voorwaarts en spitst zijn oren. Niets. Hij stapt verder. Als hij zich inspant, kan hij in de verte water horen. Water dat tegen een muur van rotsen klotst. Wie weet ligt daar wel een boot.

Hoe meer hij naar boven stapt, des te meer geluid hij hoort. Dat moet een zee of een grote rivier zijn. Hij is dus duidelijk niet thuis, in het midden van zijn eigen stad. Thuis is hij enkel omringd door flatgebouwen. Hij moet uitvissen waar hij is zodat hij een weg terug kan vinden naar *zijn* woonplaats.

Vastbesloten gaat Stef op onderzoek uit. Hij klimt de rots op en houdt zich vast aan scherp uitstekende punten, want de grond is verraderlijk glad. Af en toe struikelt hij voorover. Hij grijpt naar houvast en prikt zijn handen aan de scherpe randen. Met elke meter worden de rotsen ruwer en doen zijn voeten meer pijn. Met elke stap wordt de mist ook bedrieglijker. Het wordt ook snel donker. Angst knijpt in zijn hart. Stef weet dat dit niet normaal is. *Ik ga terug*, denkt hij terwijl zijn benen blijven stappen.

En dan verliest zijn voet de aanraking met de grond. Hij stapt in het ijs. Er is niets meer onder hem. Met een schreeuw valt Stef voorover, over de rand, richting diep water.

Wanhopig grijpen zijn handen om zich heen. Plots vindt hij houvast en bengelt hij aan de rand van de gladde rots. Als hij nu

loslaat, is hij dood. Hij durft niet naar beneden te kijken. Hij probeert zich omhoog te trekken maar dat lukt niet, zijn handen glippen alsmaar weg.

Dan verkrampen zijn vingers. Hij laat los.

Met een gil stort Stef naar beneden... twee meter diep. Een overhangende rots vangt hem op. Hij valt met een harde klap op de steen en blijft roerloos liggen. Zijn hele lijf doet pijn. Heel even wordt het zwart voor zijn ogen. Versuft richt hij zich op. Gelukkig niets gebroken. Maar morgen zal hij onder de blauwe plekken zitten.

Stef staat voorzichtig op. De rots waarop hij staat is klein en spiegelglad. Eén verkeerde beweging en hij stort meters diep naar beneden. Angstig maar voorzichtig kijkt hij naar beneden en ziet enkele meters lager woelig zeewater tegen de onderkant van de rotsen klotsen. Bevend van opluchting drukt hij zich tegen de achterwand van de rots... die vervolgens opzij schuift en Stef achterwaarts doet vallen, in een tunnel. Voor hij iets kan doen schuift de rotswand opnieuw achter hem dicht. Hij zit opgesloten!
Of niet?

In de verte ziet hij een lichtpunt. Verbeten stapt Stef erop af. Zijn blote voeten trappen op kiezels, gladde rots, zeeschelpen. Nu

voelt hij de pijn bijna niet meer, zijn voetzolen voelen als verdoofd. Hij is gewend geraakt aan de pijn.

Naarmate hij het licht volgt, gaat de weg naar beneden. Het lijkt alsof hij dwars door een berg stapt. Zijn handen raken de nauwe rotswanden aan.

Als de tunnel lichter wordt, merkt hij dat het zonlicht is dat naar binnen schijnt. Het licht wordt feller naarmate hij verder stapt. Plots staat hij buiten, aan de andere zijde van de tunnel. Hier brandt de zon hevig, er is geen mist te zien, er is geen zeegeruis te horen. Hij lijkt op een andere planeet te zijn!

Hij laat de tunnel achter zich en voor hem spreidt zich een warme, zonnige vallei uit. Zijn voeten raken grassprietten aan, nat van de dauw. Meteen verzacht de pijn aan zijn zolen. Grote rode bloemen omringen hem, ze zijn prachtig van kleur en ruiken heerlijk. Hij heeft nog nooit zulke tropische bloemen gezien. Waar is hij toch? Hij begrijpt er echt niets meer van.

Achter hem bevindt zich de grote berg van steen waar hij doorheen is gestapt. Aan de andere kant van die rots ligt de zee. Er moeten hier mensen wonen die die tunnel hebben gemaakt, dat kan niet anders.

Hij ziet grote weilanden voor zich met diezelfde grote, felrode bloemen. De blaadjes krullen helemaal rond, ze voelen aan als

zijde. Hij plukt een bloem en ruikt eraan. En dan krult de bloem helemaal open en valt uit elkaar. Er blijft niets van over.

Het wordt alsmaar vreemder.

Hij stapt verder door de weilanden tot hij aan de rand van een exotisch bos komt. Het is een gigantisch woud met vreemde, grote bomen die hij nog nooit gezien heeft, zelfs niet op National Geographic of Discovery Channel. Deze bomen moeten verschillende eeuwen oud zijn. Hij probeert zich te herinneren hoe je kunt ontdekken welke leeftijd een boom heeft. Maar het antwoord komt niet.

Hij voelt een ijskoude rilling over zijn rug lopen. Dit is geen rustgevend bos dat straalt in het zonlicht. Dit woud is eng en kil. Het voelt aan alsof er elk moment wilde beesten uit de struiken kunnen springen. Hij voelt echte angst nu. Het liefst wil hij zover mogelijk wegvluchten van hier.

Een akelig geluid schrikt Stef op. Het komt uit het hart van het woud. Het klinkt alsof iemand hard aan het huilen is. Maar het is geen gewoon gehuil, het is klagelijk en hard. Iemand heeft pijn.

Hij hoort vlakbij een tak kraken en springt verschrikt op. Er is niets te zien. En toch is het alsof iemand naar hem staat te kijken. Stef is niet snel bang, integendeel. Hij was altijd de haantje-de-

voorstes onder zijn vrienden, de jongen die nergens bang voor is. Dat heeft hem in het verleden al vaak in de problemen gebracht. Hij heeft geen zin om in de klauwen van een monster te vallen. En dus loopt hij in een grote boog weg, rondom het bos, richting de weilanden die aan zijn rechterkant liggen.

Na een paar minuten lijkt het wel alsof hij opnieuw in een andere wereld verzeild is geraakt. Hij hoort schapen blaten, maar kan ze niet zien. Hier is opnieuw die vervloekte mist die de zon verbiedt te schijnen. Maar, zo denkt hij, als er schapen zijn, moeten er ook wel mensen zijn.

Hij hoort verschillende dierengeluiden en gaat erop af. Zijn gevoel is juist: hij arriveert aan de rand van een afgesloten weiland. Prikkel draad houdt de dieren veilig op hun plek. De mist is hier licht genoeg om toch voldoende te zien. Er staan minstens tien witte schapen en een paar zwarte. Hij fluit en de dieren komen gedwee op hem af.

Stef steekt zijn hand met plukken gras in zijn handpalm door het prikkeldraad. Een van de dieren grijpt naar het voedsel en kauwt lui terwijl ze naar hem kijkt. Opgelucht bekijkt hij het dier van kop tot teen. Het is een gewoon schaap. Er is niets speciaals aan. Er liggen balen hooi in de weide. Andere schapen kauwen erop.

Waar hooi is, zijn mensen. Dus moet er hier wel iemand wonen, weet hij zeker. Hij klopt het dier op de rug en laat de laatste grassprietten vallen. Daarna wandelt hij verder naar de volgende weide. Hier staan enkele mooie gevlekte paarden die duidelijk goed verzorgd worden. Hun voederbak zit nog vol, het water is recent bijgevuld. Ze kijken hem even nieuwsgierig aan en lopen dan weg. Deze dieren zijn tam. Meer en meer is Stef ervan overtuigd dat hier mensen wonen.

Aan de zijkant van de paardenweide ziet hij een stenen pad. Opgelucht haast Stef zich ernaartoe. Dit pad moet leiden naar de eigenaar van deze dieren. Zij zullen hem helpen!

De jongen loopt verder tot hij plots in een vallei onderaan de heuvel een aantal huizen ziet staan. Het lijkt wel een klein dorp. Er komt rook uit verschillende schoorstenen.

Als hij nadert, realiseert hij zich dat het hutten van riet, houten planken en stukken rots zijn. Ze zijn met de hand gebouwd, in een vrij klungelige stijl. Ze staan in een cirkel met in het midden een plein met wat onhandig gebouwde banken.

Nog steeds is er geen mens te zien. Hij hoort paarden in hun stallen. Een kat kuiert lui op het plein. Het dorp is langs één zijde genesteld tegen een grote rotswand. Aan de andere zijde moet de oceaan liggen.

Stef beseft dat hij zich niet ver van de rots waar hij wakker werd bevindt. Hij heeft in een ruime boog met de rotswand mee gelopen. Het moet een klein eiland zijn waar hij is.

Zijn hart klopt in zijn keel nu hij eindelijk een spoor van menselijke aanwezigheid heeft gevonden. Er moet toch wel iemand in die huizen wonen? Hij klopt op de eerste houten deur die het meteen begeeft en openzwaait. Binnen is niemand te zien. De binnenkant van de hut is al even kaal als de rest. Er staat enkel een geïmproviseerde tafel met daaromheen dingen die op stoelen moet lijken. ‘Hallo?’ vraagt hij met schorre stem. ‘Hallo, is hier iemand?’

Teleurgesteld ontdekt hij dat er niemand is. Hij klopt aan bij het volgende huis. En het volgende, en het huis daarnaast. Niemand reageert, alle deuren blijven gesloten. Hij is nog steeds alleen, bedenkt hij teleurgesteld.

Verderop ziet hij een tweede groep huizen. Zij zijn groter en staan in een cirkel rond een tweede plein met daarop een grote houten tafel en verschillende houten banken. Er moet toch érgens iemand zijn, denkt Stef bijna wanhopig.

Deze keer kijkt hij eerst door het raam van de woning en ziet binnenin een interieur dat nog meer lijkt op een middeleeuws tafereel. Er is een geïmproviseerd vuur met daarop een enorme

kookpot, brood en groenten liggen op een tafel. Rammelend van de honger opent Stef voorzichtig de voordeur en stapt naar binnen. Zijn honger en zin in eten is te groot. Hij sluipt verder en grijpt een dikke snee zelfgebakken brood van de tafel.

Op dat moment gaat er een zijdeur open. Stefs hart bonst in zijn keel, heel even denkend dat er een afzichtelijke heks naar binnen zal komen die hem gaat opeten. Maar het is geen heks, het is een jongen, net als hij. Hij lijkt een jaar of veertien, gekleed in een zwarte eenvoudige broek en een grijs shirt dat vol vegen en bloem zit. Zijn blonde haar ligt verward, zijn gezicht is bedekt met talloze sproeten. Hij is graatmager en ziet erg bleek.

Opgelucht glimlacht Stef. Dus er zijn mensen hier! Fantastisch. Als er nu nog iemand kan zeggen wat er aan de hand is, dan komt het wel goed en kan hij eindelijk terug naar huis.

‘Hi,’ reageert Stef met het stuk brood nog in zijn hand. ‘Kan jij me helpen? Mijn naam is Stef. Ik denk dat ik verloren ben gelopen en ik weet niet wat er aan de hand is.’

Hij stopt wanneer de jongen een paar stappen in zijn richting zet en het brood uit Stefs handen grist. Woedend duwt hij Stef tegen de borstkas zodat die achteruit deinst.

‘Hél!’ roept Stef. Hij wil terugslaan.

Hij stopt wanneer hij de jongen beter bekijkt. De blonde tiener draagt sandalen. Zijn vingers en tenen zijn vuil. En zijn kleding ziet er vreemd uit, alsof iemand oude vodden bij elkaar heeft geraapt.

‘Dit is mijn huis,’ snauwt de jongen, ‘en dat is dus mijn brood. Dief! Maak dat je wegkomt!’ De vreemde jongen grijpt naar een bezem in een hoek van de kamer en stapt op Stef af. Voor Stef iets kan doen, richt de woedende tiener zijn bezem op en zwaait er wild mee. Stef kan niet anders dan achteruit stappen en maken dat hij wegkomt.

‘Eruit! En als ik je hier ooit nog terugzie, indringer, dan jaag ik je van de rots!’

Stef strompelt achteruit tot hij met zijn rug tegen de deur staat en hij houdt zijn handen omhoog. ‘Laat me met rust!’ mompelt hij. ‘Ik heb niets gedaan. Ik zoek enkel hulp.’

‘Niet bij mij, dief!’ De blonde jongen zwaait met zijn stok en raakt Stef bijna.

Stef beseft dat hij niets kan zeggen tegen deze woedende tiener en haast zich door de deur naar buiten. Daar ziet hij plots verschillende meisjes en jongens staan, licht verschillend in leeftijd. Stef schat dat ze ergens tussen de veertien en zeventien jaar oud zijn. Even oud als hij dus. Zij komen dichterbij tot ze in

een halve cirkel om Stef heen staan. Sommigen hebben stokken vast. Ze dragen allemaal dezelfde soort kleding als de blonde tiener die hem net aanviel. Hier zijn geen meisjes met make-up of jongens die mooie designerkleden dragen. Ze lijken wel uit een achterbuurt van de stad te komen, of uit een ver verleden. En er zijn geen smartphones te zien. Achter hem is het huis van de blonde jongen. Hij kan geen kant meer uit.

Stef houdt zijn handen opnieuw omhoog. ‘Laat me met rust,’ zegt hij met bevende stem. ‘Ik heb niets misdaan. Ik zoek alleen een manier om naar huis te gaan. Ik zoek iemand om mij te helpen. Ik weet niet waar ik ben of wat er gebeurd is. Ik wil enkel naar huis.’ Een meisje stapt naar voren.

‘Wie ben jij, Vreemde?’ vraagt ze streng.

‘Stef. Wie ben *jij*?’

‘Kaat. Hoe kom *jij* hier?’

‘Dat weet ik niet. Ik werd hier vanochtend wakker. Op die rots daar. Is er iemand van jullie die me kan uitleggen waar ik ben en wat er aan de hand is? Ik weet écht niet wat er aan de hand is. Ik zoek een manier om thuis te komen. Is er hier telefoon?’

‘Telefoon?’ De kinderen kijken elkaar vreemd aan.

‘Of een andere manier om mijn ouders te bereiken? Waar zijn jullie ouders?’

De kinderen zeggen niets.

‘Kan iemand me helpen uit te vissen hoe ik hier beland ben?’ roept Stef wanhopig uit.

‘Weet jij dat dan niet?’ vraagt Kaat en ze kijkt naar de anderen die een voor een hun wenkbrauwen optrekken of fronsen. ‘Wat is het laatste dat je nog weet, Vreemde?’

‘Ik ben gaan slapen in mijn eigen bed en ik werd hier wakker. Waarom noem je me steeds Vreemde?’

‘Weet je nog wie je bent?’

‘Natuurlijk. Wat voor een domme vraag is dat? Tuurlijk weet ik dat.’

‘Je naam?’

‘Stef. Dat heb ik al gezegd.’

‘Waar kom je vandaan?’

‘Een stad.’

‘Hoe kom je hier?’

‘Dát weet ik nou net niet. Dat zeg ik toch? Ik probeer uit te vissen wat er aan de hand is!Waarom stel jij zulke absurde vragen?’

‘Jij weet dan wel wie je bent, maar wij weten dat niet,’ zegt een andere jongen. Hij stapt naar voor en steekt zijn hand uit. ‘Jij gaat ons geen kwaad doen, of wel? Wij zullen je wel helpen, Stef. Mijn

naam is Wim. Of zo noemt men mij hier toch, want mijn echte naam ken ik niet.’

Aarzelend steekt Stef zijn hand uit om die van Wim te schudden. Tot hij, ‘Grijp hem!’ hoort roepen door Kaat en hij beseft dat hij in de val wordt gelokt. De tieners willen hem vangen en opsluiten. ‘Nee,’ roept Stef en hij duwt Wim op de grond. Daarna begint hij te lopen en duwt nog meer jongelingen opzij voor ze hem kunnen vangen.

‘Stop de Vreemde!’ roept een andere jongen en hij rent voorwaarts om Stef te tackelen. Maar de Stef is een goede loper, zelfs op blote voeten. Zonder na te denken zet hij het op een drafsje en vlucht weg van de groep jongeren die hem willen vatten, zo snel als hij maar kan, terwijl zijn voeten over scherpe stenen en rotsen klauteren. Hij verbijt de pijn in zijn voetzolen en denkt alleen maar aan ontsnappen.

‘Hij loopt naar de rotsen!’ roept iemand. Stef beseft zelf niet dat hij het gevaar tegemoet loopt richting rots waar hij wakker werd. Hij loopt recht de mist in tot hij niets meer ziet. Blindelings blijft hij vooruit gaan, zich niet bewust van het feit dat de grond onder hem spiegelglad is en de stenen zijn voeten openrijten. Zijn voeten glijden uit, het lijkt wel alsof hij zich niet staande kan houden. Toch zet hij door. Alles is beter dan dit.

‘Stef! Stop!’ roept Kaat achter hem maar hij luistert niet. ‘Stef, de zee is daar. STOP! Je gaat vallen!’

Opeens is hij terug waar hij eerst was. De grond onder hem verdwijnt, zijn voeten glijden

weg, hij verliest zijn evenwicht. Hij voelt zich voorover struikelen, de dood ligt op de loer. Deze keer zal hij niet zoveel geluk meer hebben.

Dan voelt hij een harde ruk aan de achterkant van zijn T-shirt. Iemand sleurt hem achteruit voor hij de afgrond in kan donderen. Hij valt achterwaarts, op zijn rug. Met een harde smak komt hij met zijn achterhoofd op de grond terecht en ziet sterretjes. Alles wordt zwart voor zijn ogen. Hij blijft roerloos liggen.

‘Is hij dood?’ vraagt iemand.

Het antwoord hoort hij niet meer.

Verder lezen?

Ga naar www.hamleybooks.be voor meer informatie over
Het Eiland en Sandra J. Paul